

Sygn. akt III KK 562/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

w dniu 12 kwietnia 2018r.,

w sprawie **M.P.**

skazanego z art. 158§1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] /17

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 stycznia 2017 r.,
sygn. akt IV K [...] /16

1/oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2/zwalnia oskarżonego M.P. od ponoszenia kosztów
sądowych postępowania kasacyjnego,**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko poczynionym w sprawie i to przez Sąd I instancji ustaleniom faktycznym.

Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych, jak i art. 523 § 1 k.p.k., który nie zezwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędnych ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy również, że zarzuty podniesione w kasacji stanowią w znacznym stopniu powtórzenie zarzutów zawartych w apelacji – tam określonych

jako błąd w ustaleniach faktycznych, które były przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego. Jednocześnie skarżący, poprzestając na powtórzeniu tych zarzutów apelacyjnych, nie wskazuje na to, aby nie zostały one rozpoznane lub omówione w uzasadnieniu Sądu II – instancji (brak zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.).

Sąd Odwoławczy sporządził obszerne uzasadnienie orzeczenie, w którym za sądem *meritii*, jasno wskazał jakie fakty uznał za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przechodząc do oceny, podniesionego w punkcie pierwszym kasacji, zarzutu naruszenia prawa materialnego, stwierdzić należy, że tak postawiony zarzut w istocie stanowi polemikę z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi będącymi podstawą przypisania skazanemu popełnienia zarzucanego mu czynu, a to nie może być przedmiotem kontroli w ramach nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Po pierwsze wbrew temu co twierdzi obrońca, Sąd I instancji ustalił w sposób konkretny niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1 k.k., co wynika wprost z motywów jego uzasadnienia – „*a zatem mogli doprowadzić do uszkodzenia organów wewnętrznych i stworzyć poważne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego*” (k. 11 uzasadnienia wyroku SR). Po drugie, stawianie zarzutu naruszenia prawa materialnego stoi w oczywistej sprzeczności ze stawianiem zarzutu obrazy prawa procesowego. Podstawą bowiem stawiania takiego zarzutu jest przyjęcie, że sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, lecz popełnił błąd w procesie subsumcji lub wykładni. Tymczasem obrona w zarzucie drugim kwestionuje prawidłowość oceny zgromadzonych dowodów, która skutkowałą przyjęciem skazania z art. 158§1 k.k.

Przechodząc do zarzutu obrazy art. 4 i 7 k.p.k. ocenić należy go jako oczywiście bezzasadny, przypominając, że:

- naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej,

- zaś zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Równie bezzasadny jest też zarzut obrazy art. 23 a k.p.k., albowiem przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia postępowania mediacyjnego, stwarza jedynie taką możliwość, oddając sądowi ocenę celowości zastosowania tej instytucji. Sąd Apelacyjny dokonał takiej oceny złożonego w tym przedmiocie wniosku i uznał, że w rozpoznawanej sprawie przeprowadzenie tego rodzaju postępowania, na tym etapie procesu, zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postpowania (k. 271v). Ponieważ uwzględnienie wniosku miało w tym przypadku charakter fakultatywny, nie mogło w żadnej mierze skutkować rażącym naruszeniem prawa, jak wymaga tego, do skutecznego postawienia zarzutu kasacyjnego, art. 523 § 1 k.p.k.

Z tego względu nie sposób uznać zarzutów podniesionych w kasacji za zasadne choćby w minimalnym stopniu.

Kierując się powyższymi względami, Sąd orzekł jak na wstępie.

Uwzględniając sytuację materialną skazanego zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

a.ł.